

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Prieskum v botanickej záhrade

Ešte bolo počuť niekoľko praskatov a v nasledujúcej chvíli tupé buchnutie. Boka bol dnu, v samom prostriedku jednej hriadky pre zeleninu. Za ním vliezol Nemeček, potom Čónakoš. Ale Čónakoš vyliezol prv na agát; on vedel dobre na strom liezť, lebo bol videicky chlapec. Tí dvaja zdola spytovali:

- Vidiš niečo?

Udusený hlas odpovedal zo stromu:

- Veľmi málo, lebo je tma.

- Ostrov vidíš?

- Ten vidím.

- Je tam niekto?

Čónakoš sa pozorne nakláňal vpravo, vľavo medzi vetvami a meravo hľadel do tmy k jazeru:

- Na ostrove pre stromy a kry nevidieť nič... ale na moste...

Tu zamĺkol. Vyliezol o vetvu vyššie. Ztade pokračoval:

- Teraz už dobre vidím. Na moste sú dve postavy.

Boka ticho hovoril:

- Tam sú. Na moste, to sú strážcovia.

Potom znova prašťali konáre, Čónakoš zliezol zo stromu. Všetci traja stáli ticho a rozmýšľali, čo majú teraz robiť. Utúlili sa za kríček, aby ich nikto nemohol vidieť, a tam šepmo sa začala vážna porada.

- Najlepšie bude, - hovoril Boka, keď teraz tu popri kríčkoch nejako sa dostaneme k zrúcaninám hradu. Viete... Sú tam zrúcaniny hradu, vystavené tam vpravo na stráni.

Druhý dvaja nemo kývali, že poznajú to miesto.

- Až po zrúcaniny hradu možno sa dostať opatrne, schúliac sa medzi kríčkami. Tam potom jeden vylezie na kopec a poobzerá sa. Ak nebude nikoho, tak si ľahneme na brucho a slezieme z kpoca. Kopec leží rovno smerom k jazeru. Tam se potom uvidíme, čo robíme.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

CHLAPCI Z PAVLOVSKEJ ULICE

S3
T5
L2

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Dva páry blyštiacich sa očí pozorovali Boku. Čónakoš a Nemeček každé jeho slovo pokladali za späť písma. Boka sa spýtal:

- Bude tak dobre?
- Dobre! – kývali druhí dvaja.
- Nuž teda hore sa, napred! Len poďte všade za mnou. Ja poznám cestu.

A začal štvornožky liezť medzi nízkymi kríčkami. Ledva že si jeho dvaja sprievodcovia klakli na zem, z diaľky bol počut ostrý hvizd.

- Zbadali nás! – vravel Nemeček a vyskočil.
- Nazad! Nazad! Lahni si, – vydal Boka rozkaz a všetci traja si ľahli do trávy. So zadržaným dychom čakali, čo bude teraz. Ozaj by ich boli zbadali?

Ale nikto neprišiel. Vietor hučal medzi stromami. Boka zašepkal:

- Nič.

Tu však znov ostrý hvizd švihol povetrením. Zasa čakali, ale zas neprišiel nikto. Nemeček trasúc sa riekol pri jednom kríčku:

- Treba by bolo sa poobzerat' zo stromu.
- Máš pravdu. Čónakoš, choď hore na strom!

A Čónakoš, ako mačka, už aj bol zasa hore na veľkom agáte.

- Čo vidíš?
- Na moste sa postavy pohybujú... teraz sú štyria... teraz sa dvaja vrátili na ostrov.
- Tak je všetko v poriadku, – hovoril uspokojený Boka. – Pod' dolu. Hvizd znamenal, že na moste sa vystriedali strážcovia.

Čónakoš zišiel zo stromu a všetci traja sa pohli, pekne štvornožky ku kopci.

Na veľkú, tajomnú botanickú záhradu v taký čas zaľahne tichosť.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Navštevodovatelia odídu na hlas zvona a neostane tam nikto cudzí, len ten, kto tam hľadá niečo zlého, alebo ten, kto rozmýšľa a vojnových plánoch, ako tieto tmavé postavy, ktoré na spôsob kľbka sa kričiac išli kradmo od kríčka ku kríčku. Neprehovorili druh druhovi slovíčka, za tak vážne pokladali svoje poslanie. Ba úprimne rečeno, mali veru aj trochu strachu. Veľkej odvážnosti bolo treba k tomu chcieť sa dostať dnu do dobre vystrojeného hradu chlapcov s červenou košou, na ostrov uprostred malého jazera, keď na jedinom moste, ktorý vedie na ostrov, stoja strážovcovia.

Boka vytiahol z vrečka malý balíček. Vybral z neho novinový papier a z papiera vyňal perlový ďalekohľad.

– Toto je divadelné kukadlo Cseleho sestry, – hovoril a pozrel doň. Ale aj samým okom dalo sa vidieť na ostrov. Okolo malého ostrova sa blyšťalo malé jazero, kde sa pestujú vodné rastliny a ktorého breh bol zarastený hustou trstinou. Medzi listnatými stromami, vysokými kríčkami blyšťal sa jasný bod. Na tento pohľad sprísneli všetci traja chlapci.

– Tam sú, – hovoril tlmeným hlasom Čónakoš.

Nemečekom sa lampa páčila.

– Aj lampu majú!

Malý svetlý bod sa hýbal sem a tam na ostrove; zavše zmizol za kríčkom, a zas zablysol sa na brehu. Ktosi nosil lampu sem a tam.

– Zdá sa mi, – hovoril Boka, ktorý by nebol dal zpred očí ďalekohľad ani na chvíľku, – zdá sa mi, že sa na niečo pripravujú.“ Alebo majú večerné cvičenie... alebo...

Tu zrazu zamĺkol.

– No? – spýtali sa druhí dvaja úzkostlivo.

– Pre Boha! – hovoril Boka, vždy len do ďalekohľadu hľadiac, – ten, čo lampu nosí ... To je...

– No? Kto je to?

– Známa postava... Hádam len nie...

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Šiel vyššie, aby lepšie videl, ale vtedy svetlo lampy zmizlo za jedným krikom. Boka spustil ďalekohľad.

- Zmizol, - hovoril tíško.
- Ale kto to bol?
- Nemôžem povedať. Nevidel som dobre, a keď som ha lepšie chcel pozorovať, zmizol mi. A kým istotne neviem, nechcem nikoho upodozrievat'...

- Hádom niekto, z našich?

Predseda smutne odpovedal:

- Zdá sa mi, že áno.
- Ale veď je zrada! - zvolal Čónakoš zabudnúť, že má byť ticho.

- Mlč! Keď sa tam dostaneme, všetko budeme vedieť. Bud' dotiaľ trpezlivý.

Teraz ich už veru aj zvedavosť hnala. Boka nechcel povedať, komu sa podobala postava s lampou. Hákali, ale aj to zakázal predseda s poznámkou, ženeslobodno nikoho upodozrievat'. Rozčúlení sa ponáhľali dolu z kopca a dolu zasa štvornožky išli po tréve ďalej. Teraz ani nezbadali, keď sa im trnie, žihlava alebo ostrý kameň zavadil pod ruku. Ponáhľali sa, nemo sa plazili vždy bližšie ku brehu toho tajomného, malého jazera. Došli. Tu mohli vsať, lebo hustá šarina, trstina a pobrežné kry boli tak vysoké, že zakryli ich malé postavy. Boka chladnokrvne rozkazoval:

- Tu musí byť niekde člnok. Ja s Nemečkom pôjdem napravo po brehu hľadať člnok a ty, Čónakoš, pôjdeš vľavo. Kto prv nájde člnok, ten počká druhého.

Hneď sa mľkvo aj pohli. Ale ledva urobili niekoľko krokov, Boka medzi šarinou zazrel člnok.

- Čakajme, - hovoril.

Čakali, kým Čónakoš celkom obíde jazero a vráti sa z protivného brehu. Sadli si na brehu a chvíľku pozerali hviezdnaté nebo. Potom pozorovali, či nepočut' nejaký rozhovor z ostrova. Nemeček chcel byť múdry.

Zapište si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

- Ty, - hovoril, - ja položím ucho na zem.
- Daj len pokoj svojim ušiam, hovoril Boka, - tie by si veru darmo položil na brehu vody na zem. Ale keď sa zohneme nad vodu, tak lepšie počujeme. Videl som rybárov, ako sa diškurujú na Dunaji zohval: nutí nad vodou z brehu na breh. Večerom výborne ide hlas po vode.

Aj sa zohli nad vodu ale nepočuli zrozumiteľných slov. Len šepkanie, motanie sa bolo počuť od ostrova. Medzitým došiel Čónakoš a smutne oznamo

- Niet člňa nikde.
- Nezarmutuj sa kamarát, - potešoval ho Nemeček, - už ho máme.

A pohli sa dolu k člňku.

- Sadneme sa doň?
- Nie tu, - hovoril Boka. - Člňom prv odtiahneme loď na protivný breh od mosta, aby sme neboli blízko od msota, ak náš zbadajú. Od mosta preveslujeme čo najďalej, aby museli veľký kus obísť, ak budú chcieť za nami bežať.

Táto obozretná múdrosť sa tým dvom páčila. Dodalo im smelosti povedomie, že ich vodca je takýmúdry chlapec a tak dobre vie počítať. Ale vodca sa ozval:

- Kto má motúz (špargľu)?

Čónakoš mal. V Čónakošovom vrecku bolo všetko. Niet toho bazára, v ktorom by bolo toľko všeličoho ako v Čónakošovom vrecku. Bol tam nožík, motúz, guľky, kľúčka mosadze, kince, kľúče, handričky, notes, vytahovák na skrutky a ešte bohviečo. Vytiahol motúz a Boka ho priviazal na obrúčku na predku člňa. A začali člňok veľmi pomaly, opatrne ťahať po brehu na protivnú stranu ostrova. Keď ho ťahali, vždy pozorovali ostrov. A keď prišli na miesto, kde si chceli sadnúť, do tej rizheganej sbáchaniny, zasa počuli hvizd ako pred chvíľou. Ale teraz sa ho už nezľkli. Dobré vedeli, že je to znak výmeny stráže. A už aj preto sa neľakali, lebo cítili, že sú už v prudkom boji.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

CHLAPCI Z PAVLOVSKEJ ULICE

S3
T5
L2

Toto je piata časť príbehu. Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

- Tak je to aj u opravdivých vojakov, v opravdivej vojne. Dokiaľ nevidia nepriateľa ľakajú sa každého krička. Keď im však prvá guľka zahvízdá popri ušiach, osmelia sa, takmer ich to opojí a zabudnú, že bežia do smrti.

Chlapci si sadli do člna. Prvý vstúpil Boka, druhý Čónakoš. Nemeček bojazlive stúpil po bahnistom brehu.

- Pod', pod', kamarát! – posmeľoval ho Čónakoš.
- Idem, – hovoril Nemeček, vtom sa pokľzol, naľakaný chytil sa tenkej trstiny a bez slova kvacol do vody. Až po hrdlo sa ponoril do vody. Ale kričať sa neopovážil. Hneď vstal v plytkom koryte a bol veľmi smiešny, keď tiekla z neho voda a rukou ešte vždy krčovite stískal trstinu, tenkú ako rúčka pera.

Čónakoš sa nevedel zadržat' smiechu a vykrámil:

- Napil si sa, kamarát?
- Nepil som, – hovoril so zl'aknutou tvárou belohlávok a taký mokrý, zablatený, premoknutý Sadol si do člna. Ešte bol bledý od strachu.
- Nebol by som myslel, že sa dnes ešte okúpem, – hovoril ticho.

Ale nemali nazvyš času. Boka a Čónokoš chytili veslá a odrazili člnok od brehu. Ťažký člnok lenivo prochodil do pohybu na vode a pohýbal okolo seba tiché jazero. Veslá potichu vnárali do vody a bolo tak ticho, že čisto bolo počuť, ako drkotá zubami v predku člna učupený malý Nemeček. O niekoľko chvíľ člnok vybehol na breh ostrova. Chlapci chytrou vyšli z neho a hneď sa utúlili za jedným kríčkom.

Kapitola tretia

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.